

Ch??ng 1

- [Chương 01: Thiện ác đến cùng cuối cùng cũng có báo](#)

Chương 01: Thiên ác trên cùng cúi cùng cũng có báo

Đường núi gập ghềnh, hần quả quyết vút bỏ ngựa, dọc theo mặt đường vết máu đuổi theo.

Con môi là một đầu què chân dê rừng, tại giữa sườn núi vội vã hiện ra, liền trốn vào nồng đậm rừng cây.

Ánh mặt trời chiếu không thấu rừng rậm, khắp nơi đều có nặng nề âm ảnh. Đang lúc buổi trưa, sim quả bên trên vẫn còn treo đem qua hạt sương, mặt đất phủ lên muôn hình muôn vẻ phiến lá, phía dưới rễ già lượn quanh quán quít thất rối, tùy tiện là có thể đem người trượt chân.

Loại hoàn cảnh này, truy tung rất có độ khó, nhưng hần vẫn là phát hiện trên phiến lá mấy giọt máu tươi, cùng cạ tại trên cành cây một sợi nhỏ lông tóc.

Đúng, chính là cái này phương hướng.

Dê rừng đích xác có gặp địch leo cao thói quen.

Hần nhanh chóng đi lên trèo đi, lại xem nhẹ phía trước ngoài ba trượng rừng cây trong bóng ma, có một đôi mắt nhìn chòng chọc hần không thả.

Trong hai mắt này, tràn ngập kinh người lửa giận cùng cừ hận.

Lật qua trên sườn núi tảng đá lớn, hần lại nhìn thấy đầu kia dê rừng, ngay tại cúi đầu liếm láp vết thương trên đùi. Hần vừa định gỡ xuống phía sau cung tiễn, khước mắt liếc qua lại thoáng thấy một cái bóng chạy như bay đến, tốc độ nhanh đến giống ánh sáng.

Kia là...? Một cái ý niệm trong đầu còn không có chuyển xong, vật kia đã bổ nhào vào trên người hần.

Thứ này lại có thể là một đầu to lớn con báo, hình thể có thể so với mãnh hổ, chân trước so với đầu hần đều lớn hơn, da lông giống trải qua tẩy trắng, phai màu đến như là cát sỏi.

Báo lớn há mồm, gió tanh đập vào mặt. Hần vô ý thức nhắc cánh tay ngăn trở yếu hại, chỉ nghe "rắc" một tiếng, bực lấy hộ giáp căng tay bị trực tiếp cắn thủng, không biết có hay không gãy xương. Đối phương dạng này mãnh lực va chạm, hần ngay cả đứng đều đứng không vững, thuận triền núi lăn thẳng xuống dưới.

Con báo dây dưa với hần cùng một chỗ, điên cuồng cắn xé. Hần nhịn không được kêu thảm, nhưng không trở ngại một cái tay khác từ bên hông rút ra đoản đao, ở trên người đối thủ liền đâm mười

mấy cái huyết động!

Vũ khí chém sắt như chém bùn, không nói đến trọng thương con báo nội phủ, chính là đâm vào ngực hai đao đều bảo tố ra máu, văng hấn khắp cả mặt mũi.

Sinh vật đều có cầu sinh bản năng, lại dũng mãnh dã thú, lúc này cũng nên vút bỏ địch chạy trốn.

Nhưng trước mắt cái này đầu hết lần này tới lần khác liền không có!

Nó kéo lấy hấn liễu mạng phóng ra ngoài, sau lưng lưu lại một đạo huyết lộ.

Hấn nhìn xem con báo máu đỏ hai mắt, ý thức được nó điên rồi.

Cát báo căn bản không nên xuất hiện ở đây, cái này hố cha đồ chơi ở đâu ra! Nó thậm chí đối với hấn rống một câu tiếng người:

"Thần cốt tuyệt không cho ngươi!"

"Buông ra, mau buông ra a!" Hấn cả kinh hồn bay lên trời, tại con báo trên cổ liền đâm ba đao, muốn sử xuất bú sữa khí lực tránh thoát.

Cái này phía dưới nhưng không có đường sống!

Nhưng mà nặng hơn thương thế cũng không cản được con báo bước chân. Một giây sau, song phương thân thể không còn một mống.

Một người một báo, triển triển miên miên rút xuống trăm trượng vực sâu.

Thậm chí cái này con báo trước khi c·hết còn tác quái, cắn một cái tại hấn trên cổ.

"Ba" một tiếng vang nhỏ, hấn đeo trên cổ hộ thân mặt dây chuyền tuôn ra hồng quang, nát.

Trong nháy mắt đó, dừng lại tại hấn trong tầm mắt cuối cùng một tấm hình tượng, chính là bốn khóa mang máu răng nanh!

\$ \$ \$ \$ \$

"A ——!"

Hạ Linh Xuyên quát to một tiếng ngời dậy, sợ choáng váng xung quanh một vòng người.

Cách hấn gần nhất thị nữ cả kinh liền lùi lại ba bước, lại có cái kỳ mạo xấu xí hấn tử không biết từ nơi nào chui ra, thoáng cái đứng ở bên cạnh hấn ngắm nhìn bốn phía: "Đại thiếu gia?"

Trước mắt là cái tinh xảo phòng khách nhỏ, hai đạo bình phong sơn kỳ thủy mạn, chính giữa có cái sân khấu kịch, trên đài người y trang nghiêm chỉnh, dưới đài người xem ngay tại gặm hạt dưa, dùng trà nước, huyền thuyên, cộng lại có hơn hai trăm hào, giờ phút này cùng một chỗ ngẩng đầu hướng

nơi này nhìn.

Đúng, hẳn tại lầu hai bao sương, góc tường đốt ngọt nhạt hương trong lều lê ngỗng; bên cạnh trong cái khay bạc, nho dưa lưới bên trên còn mang theo giọt nước.

Nơi này là hí lầu, gọi là Trích Tiên đài, không phải trăm trượng vách núi bên ngoài. Hạ Linh Xuyên cũng lấy lại tinh thần đến, vô ý thức đề lên cổ: "Ta không sao."

Nơi này nguyên bản có bốn cái thật sâu răng động, cách động mạch cổ chỉ kém nửa tấc, nhưng bây giờ đã khỏi hẳn, mọc ra nộn hồng thịt mới. Dạng này mới sẹo, toàn thân hẳn trên dưới chỉ ít có mùi mấy nơi.

Trên cổ còn mang theo một viên dây chuyền.

Hẳn rõ ràng nhớ kỹ, cái này hình tròn hộ thân ngọc trụ rõ ràng tại con báo cự lực dưới đất băng bề nát, bề thành tám múi. Không biết làm tại sao, sau khi tỉnh lại nó lại êm đẹp treo ở trên cổ mình.

Cũng không biết lúc nào đã thành thói quen, không có chuyện liền muốn kiểm tra nó, liền phảng phất thứ này cùng hẳn có nói không rõ không nói rõ liên quan.

Trong bao sương còn có một cái thiếu gia nhà giàu, danh tác Lưu Bảo Bảo, thấy thế cho bên người gã sai vặt vỗ tay phát ra tiếng. Cái sau lập tức chuyển đến cột một bên, hướng phía dưới hát một tiếng: "Đại thiếu gia tỉnh, tiếp tục!"

Diên Quốc lưu hành hí khúc lấy ngắn, nhanh làm chủ, cầu kỳ cầu mới, thường thường nâng thương thẳng vào chủ đề, không có dài dòng giọng hát, cho nên người trẻ tuổi cũng rất thích, coi như cố sự nhìn. Hôm nay Trích Tiên đài chuẩn bị hai đài tân hí, từ Danh giác nhi trấn tràng, nào biết bắt đầu diễn không bao lâu, trên lầu Hạ đại thiếu gia liền ngủ mất. Tiếp theo là kịch liệt đấu võ hí, Lưu Bảo Bảo chỉ sợ q·uấy n·hiều mộng đẹp của hẳn, thế là nửa đường kêu dừng.

Cái này chờ chính là hơn nửa canh giờ, phía dưới người xem hơi có bực tức, may mắn chính chủ nhân lúc này tỉnh.

Lầu dưới sáo trúc thanh y y nha nha vang lên, có cái thanh thánh thót giọng nam hát nói: "Lại nói Tây La quốc thả ra hộ quốc Thần thú Kim Ngưu, đánh đầu thẳng đó —— "

Hạ Linh Xuyên nhú nhú mày.

Lại là cái này ra?

Mới vừa hẳn chính là nghe cái này xuất diễn nghe tới ngủ, hiện tại lại tới?

Lưu Bảo Bảo đem hẳn thần sắc nhìn ở trong mắt, lập tức cười nói: "Xuyên ca không thích?"

Hạ Linh Xuyên chậm rãi nói: "Không trôi chảy."

Kỳ thật đây là Lưu Bảo Bảo thêm mở chuyên tràng, hẳn mới là tiêu tiền hạng người, liền giác nhi

đều là hần hơn hai tháng trước khâm điểm. Trích Tiên đài tốn hao trọng kim, mới từ nội địa mời được cái này trọn bộ gán hát đến chim không đẻ trứng Hắc Thủy thành tới.

Nhưng toàn tràng đại gia lại là còn buồn ngủ vị này, hần còn thêm một câu: "Lần sau đổi một nhà hí lâu, không muốn kêu cái gì 'Trích Tiên đài' . Tiên nhân là quả đào sao, tiện tay liền có thể hái?"

Lưu Bảo Bảo cười nói: "Nhà này nguyên bản gọi 'Trích Tinh đài' về sau đông gia cho rằng chữ tiên tốt hơn làm ăn nha. Đó chính là thiếu cái gì mới phải kêu cái gì."

Hạ Linh Xuyên nửa híp mắt: "A, Hắc Thủy thành thiếu tiên?"

"Không thiếu, không thiếu, Hắc Thủy thành có Hạ đại nhân là đủ!" Lưu Bảo Bảo vội vàng nói, "Tiên cái thứ gì, truyền thuyết phiêu miểu chi vật, chỉ có thể viết tại thoại bản tử bên trong. Ai có thể thiếu nó?"

Hần cấp tốc hoán đổi chủ đề: "Như vậy thay đổi Hạ đại nhân « Định Dao Sơn »?"

"Hành." Nhà mình lão cha danh hiệu đều bị khiêng ra đến, Hạ Linh Xuyên có thể nói không được?

Hần về sau ngửa mặt lên, nằm lại trên giường êm nửa híp mắt. Trung niên hán tử vẩy lui chung quanh người hầu, mới thấp giọng hỏi hần: "Lại là những cái kia ác mộng?"

"Xùy." Hần mỉm cười lấy phủ nhận, "Không có!"

"Làm sao có thể!" Hạ Linh Xuyên tăng thêm ngữ khí, không được xía vào, "Hào thúc, xem kịch đi."

Thêm này một câu, nhưng phù hợp tính cách của hần. Trung niên hán tử Hào thúc cũng không tranh luận, ngậm miệng đứng ở bên cạnh.

Danh giác nhi công lực được, dưới đài nhao nhao gọi tốt. Hạ Linh Xuyên nhìn trong chốc lát, ánh mắt chuyển qua lư hương bên trên lượn lờ khói nhẹ, chưa phát giác lại xuất thần.

Kỳ thật, hần không phải Hạ Linh Xuyên.

Chân chính Hạ Linh Xuyên, đại khái đã không có đi.

Hần chỉ là một cái thế giới khác vô danh tiểu tốt, không giải thích được thay thế giả.

Hần thường ngày, chính là tại một cái bình thường không có gì lạ đơn vị, làm một phần bình thường không có gì lạ làm việc, lĩnh một phần bình thường không có gì lạ tiền lương. Làm khí huyết phương cương người thiếu niên, thường xuyên cũng thấy ý khó bình, bất quá sau lưng như thế nào đi nữa đồng dục, dùng ngòi bút làm v·ũ k·hí, vừa đến trước mặt người khác lập tức muốn tuế nguyệt êm đềm, dĩ hòa vi quý.

Xã hội đ·ánh đ·ập, luôn có thể đem người biến thành nó muốn dinh ốc.

Chính gặp suy thoái kinh tế, đơn vị đã kéo lương ba tháng, nhưng hần không có cách nào hào khí

ngút trời đến câu "Lão tử không làm, các người chơi với trứng đi thôi" sau đó phúi mông một cái rời đi.

Làm sao tới được nơi này?

Khó mà nói. Hắn liền nhớ kỹ ngày đó bản thân ở quán cơm cổng bồi hồi hai ba vòng, cuối cùng vẫn là hảo tâm đi chiếu cố góc đường quán nhỏ sinh ý. Dù sao giữa mùa đông bên trong, chịu gió nhận rét sinh ý cũng không tốt làm nha.

"Lão bản, đến bộ bánh rán, nhiều hơn điểm hành, nhiều đến điểm tương. . . Trứng thịt đều không thêm. . . Đúng, đều không thêm."

Vừa dứt lời, hắn đã nhìn thấy một chiếc xe hơi vọt tới ven đường tiểu nữ hài, lái xe hoảng hốt, tốc độ xe càng nhanh.

Thảm kịch gần ngay trước mắt, hắn không hề nghĩ ngợi, vậy mà làm ra từ lúc chào đời tới nay dừng cảm nhất một sự kiện:

Một cái bước xa xông đi lên nhặt lên nữ hài. . .

Cho là hắn bị xe đụng? Không, căn bản không có.

Hắn không mất một sợi lông, đem hài tử trả lại cho xông lên vợ chồng, còn dạy dỗ đứa bé này hai câu, để cho nàng sau này "Nhớ kỹ nhìn nhiều đường" sau đó xoay người.

Đi không ra hai bước, có cái chậu hoa từ trên trời giáng xuống, tinh chuẩn không sai lăm nện ở đầu hắn bên trên.

Thế là, hắn liền bị đưa tới.

Lại mở mắt ra, bản thân toàn thân đau đớn nằm ở trên giường, trong phòng cổ kính, người chung quanh mặt lộ vẻ kinh hãi, còn có cái trung niên mỹ nam tử trong mắt chứa nhiệt lệ, ngữ khí kích động: "Linh Xuyên, người rất cục tĩnh!"

Hắn sờ sờ đầu, phát hiện mình biến thành Hạ Linh Xuyên, Diên Quốc Kim Châu Thiên Tùng quận Thái Thú Hạ Thuần Hoa trưởng công tử.